A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2012. április 26.*

„2006/126/EK irányelv — Vezetői engedélyek kölcsönös elismerése — Olyan személy részére másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényessége elismerésének valamely tagállam általi megtagadása, akinek a vezetői engedélyét ez utóbbi állam területén visszavonták”

A C-419/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Németország) a Bírósághoz 2010. augusztus 23-án érkezett, 2010. augusztus 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

Wolfgang Hofmann

és

a **Freistaat Bayern**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: J. N. Cunha Rodrigues tanácselnök, U. Lõhmus, A. Rosas (előadó), A.Ó Caoimh és A. Arabadjiev bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. szeptember 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– W. Hofmann képviseletében W. Säftel Rechtsanwalt,

– a Freistaat Bayern képviseletében M. Niese, a Freistaat Bayernnél működő Oberlandesanwalt,

– a német kormány képviseletében T. Henze és N. Graf Vitzthum, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Braun és N. Yerrell, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2011. november 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: német.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozott szöveg) (HL L 403., 18. o.) 2. cikke (1) bekezdésének és 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet W. Hofmann német állampolgár, a Cseh Köztársaságban kiállított vezetői engedély jogosultja és a Freistaat Bayern között azon határozat tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, amely W. Hofmanntól megtagadta vezetői engedélyének Németország területén történő használatának jogát.

Jogi háttér

Az Unió szabályozása

3 A 2006/126 irányelv (2) preambulumbekezdése értelmében:

„A vezetői engedélyekre vonatkozó szabályok a közös közlekedéspolitika alapvető elemei, amelyek hozzájárulnak a közúti közlekedésbiztonság javításához, valamint megkönnyítik azon személyek szabad mozgását, akik a vezetői engedélyt kiállító tagállamtól eltérő tagállamban telepednek le. Tekintettel az egyéni szállítóeszközök jelentőségére, a fogadó tagállam által hivatalosan elismert vezetői engedély birtoklása elősegíti a személyek szabad mozgását és letelepedését. [...]”

4 Ezen irányelv (8) preambulumbekezdése értelmében közúti közlekedésbiztonsági okokból meg kell határozni a vezetői engedély kiállításának minimumkövetelményeit.

5 A szóban forgó irányelv (15) preambulumbekezdése ekképp rendelkezik:

„Közúti közlekedésbiztonsági okokból a tagállamoknak képeseknek kell lenniük a vezetői engedélyek visszavonására, felfüggesztésére, megújítására és megszüntetésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseik alkalmazására valamennyi olyan vezetői engedéllyel rendelkező személy tekintetében, akik területükön szokásos tartózkodási hellyel rendelkeznek.”

6 A 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében „[a] tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik.”

7 Ezen irányelv 7. cikkének (1) és (5) bekezdése ekképp rendelkezik:

„(1) Vezetői engedély kizárólag azon kérelmezőknek állítható ki:

a) akik jártassági és magatartási, valamint elméleti vizsgát tettek, valamint megfeleltek az egészségügyi követelményeknek a II. és III. melléklet rendelkezéseivel összhangban;

[...]

e) akiknek szokásos tartózkodási helye annak a tagállamnak a területén található, amelyik a vezetői engedélyt kiállítja, vagy, aki bizonyítani tudja, hogy tanulmányi céllal ott töltött legalább hat hónapot.

[...]

(5)

a) Senki nem rendelkezhet egynél több vezetői engedéllyel.

b) A tagállam megtagadja a vezetői engedély kiállítását, amennyiben megállapítja, hogy a kérelmező már rendelkezik vezetői engedéllyel.

c) A tagállamok megteszik a b) pont szerinti szükséges intézkedéseket. Amennyiben alapos a gyanú, hogy a kérelmező már rendelkezik másik vezetői engedéllyel, a vezetői engedély kiállításához, pótlásához, megújításához vagy cseréjéhez ellenőrzést kell végezni a többi tagállamnál.

d) A b) pont szerinti ellenőrzések megkönnyítése érdekében a tagállamok igénybe veszik a vezetői engedélyek európai uniós hálózatát, amint e hálózat működőképes lesz.

A vezetői engedélyt kiállító tagállamok – a 2. cikk sérelme nélkül – kellő körültekintéssel járnak el annak biztosítása érdekében, hogy az adott személy megfeleljen az e cikk (1) bekezdésében megállapított követelményeknek, és nemzeti rendelkezéseiket alkalmazzák a járművezetési jogosultság megszüntetésére, illetve visszavonására, amennyiben megállapításra kerül, hogy a vezetői engedélyt a követelményeknek való megfelelés nélkül állították ki.”

8 A 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdése kimondja:

„A tagállam megtagadja a vezetői engedély kiállítását azon kérelmezőnek, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

A tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

A tagállam szintén megtagadhatja a vezetői engedély kiállítását olyan kérelmező részére, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban érvénytelenítették.”

9 Ezen irányelv 13. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Bizottság egyetértésével a tagállamok egyenértékűségeket állapítanak meg az ezen irányelv végrehajtása előtt megszerzett jogosultságok és a 4. cikkben meghatározott vezetői engedély kategóriák között.

A tagállamok, a Bizottsággal való konzultációt követően, a 11. cikk (4), (5) és (6) bekezdésének végrehajtása céljából kiigazításokat hajthatnak végre nemzeti jogszabályaikon.

(2) A 2013. január 19-ig megadott egyetlen járművezetési jogosultság sem szüntethető meg, illetve korlátozható ezen irányelv rendelkezései alapján.”

10 A szóban forgó irányelv 15. cikke értelmében:

„A tagállamok segítik egymást ezen irányelv végrehajtásában, és információcserét folytatnak az általuk kiállított, lecserélt, pótolt, megújított vagy visszavont vezetői engedélyekről. Igénybe veszik a vezetői engedélyek e célból létrehozott uniós hálózatát, amint e hálózat működőképes lesz.”

11 Ugyanezen irányelv 16. cikkének (1) és (2) bekezdése előírja:

„(1) A tagállamok legkésőbb 2011. január 19-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az 1. cikk (1) bekezdésében, a 3. cikkben, a 4. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében, valamint (4) bekezdésének b)–k) pontjában, a 6. cikk (1) bekezdésében és (2) bekezdésének a), c), d) és e) pontjában, a 7. cikk (1) bekezdésének b), c) és d) pontjában, valamint (2), (3) és (5) bekezdésében, a 8., 10., 13. 14. és 15. cikkben, valamint az I. melléklet 2. pontjában, a II. mellékletnek az A1, A2 és A kategóriáról szóló 5.2. pontjában, illetve a IV., V. és VI. mellékletben foglaltaknak megfeleljenek. Ezen rendelkezések szövegéről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

(2) Ezeket a rendelkezéseket 2013. január 19-től kezdődően kell alkalmazni.”

12 A 2006/126 irányelv 17. cikkének első bekezdése ekképp rendelkezik:

„A [vezetői engedélyekről szóló, 1991. július 29-i] 91/439/EGK [tanácsi] irányelv [HL L 237., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 317. o.] a tagállamoknak az VII. melléklet B. részében megadott, a 91/439/EGK irányelv nemzeti jogba történő átültetésének határidőire vonatkozó kötelezettségeinek sérelme nélkül 2013. január 19-vel hatályát veszti.”

13 A 2006/126 irányelv 18. cikke értelmében:

„Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* történő kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Az 2. cikk (1) bekezdését, az 5. cikket, a 6. cikk (2) bekezdésének b) pontját, a 7. cikk (1) bekezdésének a) pontját, a 9. cikket, a 11. cikk (1), (3), (4), (5) és (6) bekezdését, a 12. cikket, valamint az I., II. és III. mellékletet 2009. január 19-től kell alkalmazni.”

14 A 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése értelmében „[a] tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik.”

15 Ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„(1) Vezetői engedélyt ezenkívül csak azoknak a kérelmezőknek adhatnak ki:

a) akik jártassági és magatartási, valamint elméleti vizsgát tettek, valamint megfeleltek az egészségügyi követelményeknek a II. és III. melléklet rendelkezéseivel összhangban;

b) akiknek szokásos tartózkodási helye annak a tagállamnak a területén található, amelyik a vezetői engedélyt kiadja, vagy aki bizonyítani tudja, hogy tanulmányi céllal ott töltött legalább hat hónapot.”

16 A szóban forgó irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdése előírja:

„(2) A büntetőjogi és a rendőrségi jogszabályok területiségére vonatkozó alapelvre is figyelemmel a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállam a vezetés jogának korlátozására, felfüggesztésére, valamint visszavonására vagy megszüntetésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseit alkalmazhatja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjára, és szükség esetén e célból lecserélheti az engedélyt.

[...]

(4) Egy tagállam megtagadhatja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akivel szemben az előbbi állam területén a (2) bekezdésben említett egyik intézkedést alkalmazták.

Egy tagállam hasonlóképpen megtagadhatja a vezetői engedély kiállítását olyan kérelmező részére, akivel szemben ilyen intézkedést alkalmaztak egy másik tagállamban."

A nemzeti szabályozás

17 A személyek közúti közlekedésben való részvételének engedélyezéséről szóló 1998. augusztus 18-i rendeletnek (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr [Fahrerlaubnis-Verordnung]; [BGBl. 1998 I., 2214. o.]) a 2009. január 19-i rendeletből következő szövege 28. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Azon személyek, akik az [Európai Unióból] vagy az [Európai Gazdasági Térségből (EGT)] származó érvényes vezetői engedéllyel rendelkeznek, és szokásos tartózkodási helyük a 7. cikk (1) vagy (2) bekezdése értelmében a Németországi Szövetségi Köztársaságban van, jogosultak – a (2)–(4) bekezdésben foglalt korlátozásokra is figyelemmel – az engedélyben feltüntetett jogosultság keretein belül belföldön gépjárművet vezetni. [...]"

18 A szóban forgó rendelet 28. cikkének (4) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Az (1) bekezdésben említett jogosultság nem vonatkozik az [Unió] vagy az EGT területére vonatkozó vezetői engedéllyel rendelkező olyan személyre,

[...]

3. akinek a vezetői engedélyét Németországban bíróság ideiglenesen vagy jogerősen, vagy közigazgatási hatóság azonnal végrehajthatóan vagy jogerősen bevonta, illetve ha a vezetői engedély megadását jogerősen megtagadták, vagy azt csak azért nem vonták vissza, mert időközben lemondott róla,

[...]

Az első mondat 2. és 3. pontja szerinti esetekben az illetékes hatóság közigazgatási aktussal megállapíthatja a jogosultság hiányát. Az első mondat 3. és 4. pontja csak akkor alkalmazandó, ha az ott említett intézkedéseket a központi közlekedési nyilvántartásba bejegyezték, és azokat a közúti közlekedésről szóló törvény (Straßenverkehrsgesetz) 29. §-a alapján nem törölték."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

19 Jogerőssé vált 2007. május 8-i büntető végzésében az Amtsgericht Memmingen (memmingeni helyi bíróság) ittas járművezetés miatt pénzbüntetést szabott ki W. Hofmannra. Bevonták továbbá vezetői engedélyét, és új vezetői engedély kiállítására vonatkozó 15 hónapos – vagyis 2008. augusztus 7-ig tartó – tilalmi idő meghatározására került sor vele szemben. A Bíróság elé terjesztett iratokból az is kiderül, hogy a tilalmi időszak elteltét követően ahhoz, hogy visszakaphassa vezetői engedélyét, W. Hofmann-nak új vezetői engedély kiállítását kellett volna kérnie az illetékes német hatóságtól, amelynek határoznia kellett volna, hogy a vezetői engedély kiállításához szükséges-e újabb gyakorlati vizsgát tennie, amelynek célja vezetési képességének megállapítása, illetve hogy részt kell-e vennie kötelező orvosi-pszichológiai vizsgálaton, amelynek célja gépjármű-vezetői alkalmasságának ellenőrzése.

20 Egy 2009. március 17-i közúti ellenőrzés során a német hatóságok megállapították, hogy W. Hofmann 2009. január 19-én kiállított cseh vezetői engedéllyel rendelkezik, amelybe a jogosult lakóhelyeként Lazanyt (Cseh Köztársaság) jegyezték be. E vezetői engedélyt a német rendőrség által 2009. március 25-én tartott újabb közúti ellenőrzés során lefoglalták, és megküldték a vezetői engedély kiállítására hatáskörrel rendelkező hatóságnak.

21 E hatóság 2009. április 20-i levelében figyelmezette W. Hofmannt arra, hogy cseh vezetői engedélye alapján Németországban nem jogosult gépjárművezetésre, és a vezetői engedély nélküli vezetés révén büntetendővé válik, amennyiben ennek ellenére gépjárművet vezet közúti forgalomban. Arról is tájékoztatták, hogy ha nem egyezne bele a vonatkozó jelölés ezen okiratba történő bejegyzésébe, akkor a hatóság megállapító határozatot fog kibocsátani.

22 Mivel W. Hofmann e jelölés bejegyzését elutasította, az említett hatóság 2009. július 15-i határozatával megállapította, hogy a cseh hatóságok által az érintett személy részére kiállított vezetői engedély nem jogosítja fel gépjárműveknek Németországban történő vezetésére, és elrendelte, hogy ezen okiratba be kell jegyezni a szóban forgó területre vonatkozó érvénytelenségét.

23 W. Hofmann 2009. augusztus 13-án e határozat megsemmisítése iránti keresetet nyújtott be a Verwaltungsgericht Augsburghoz (augsburgi közigazgatási bíróság).

24 E bíróság a keresetet 2009. december 11-i ítéletével elutasította. A vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elve nem akadályozza annak megállapítását, hogy W. Hofmann Németországban nem jogosult használni cseh vezetői engedélyét, mivel a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése kivételt állapít meg ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdése alól. Ezen 11.cikk (4) bekezdésének második albekezdését a Bíróságnak a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdéséhez fűződő, a C-329/06. és C-343/06. sz., Wiedemann és Funk egyesített ügyekben 2008. június 26-án hozott ítéletéből (EBHT 2008., I-4635. o.) és a C-334/06-C-336/06. sz., Zerche és társai egyesített ügyekben 2008. június 26-án hozott ítéletből (EBHT 2008., I-4691. o.) következő ítélkezési gyakorlatának megfelelően nem lehet megszorítóan értelmezni. A vezetői engedély érvényessége elismerésének az ezen cikkben meghatározott feltételek fennállta esetén a 2006/126/EK irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második mondata révén immár szükségszerű szigorú megtagadásával nem egyeztethető össze az ítélkezési gyakorlatban kimunkált kivételek elfogadása. Az ítélkezési gyakorlatból következő kivételek elfogadása. Márpedig, a „vezetőiengedély-turizmus” elleni hatékony küzdelem – amely az irányelv egyik célja – megkívánja, hogy a viszonylag szigorú – a Németországban létezőhöz hasonló – alkalmassági előírásokat se lehessen megkerülni a német vezetői engedély visszavonását követően.

25 W. Hofmann a Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Bajorország legfelsőbb közigazgatási bírósága) által elfogadott fellebbezésével lényegében a Verwaltungsgericht 2009. december 11-i ítéletének hatályon kívül helyezését és a vezetői engedély kiállítására hatáskörrel rendelkező hatóság 2009. július 15-i határozatának megsemmisítését kérte, arra hivatkozva, hogy először is felmerül a kérdés, hogy a 2006/126/EK irányelv 11. cikke (4) bekezdése alkalmazható-e olyan külföldi vezetői engedélyekre, amelyeket – mint a jelen esetben – 2009. január 19-én vagy azt követően szereztek meg. Csak ezt követően merül fel az a kérdés, hogy a Bíróságnak a jelen ítélet előző pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlata az ezen irányelv 2009. január 19-én hatályba lépő rendelkezéseire is alkalmazandó-e.

26 A Bayerischer Verwaltungsgerichtshof, mivel kétségei támadtak a tekintetben, hogy a 2006/126 irányelv 11.cikkének (4) bekezdésére alkalmazható-e a Bíróságnak a 91/139 irányelv 1. cikke (2) bekezdésére, valamint 8. cikke (2) és (8) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata, úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [...] 2006/126/EK irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és 11. cikke (4) bekezdésének második mondatát, hogy a tagállamnak meg kell tagadnia egy másik tagállam által az új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén visszavonták, és akinek szokásos tartózkodási helye a vezetői engedély kiállításakor a kiállító tagállam területén volt?”

A Bíróság előtti eljárás

27 A Bírósághoz 2011. szeptember 13-án érkezett levelében a kérdést előterjesztő bíróság tájékoztatta a Bíróságot, hogy az Amtsgericht Memmingen 2011. április 5-i, jogerőssé vált ítéletével bevonta W. Hofmann vezetői engedélyét, és a szóban forgó vezetői engedély visszaszolgáltatását egy év és hat hónap időszakra kizárta. E bíróság szerint, jóllehet már nem kellett határoznia a vezetői engedély kiállítására hatáskörrel rendelkező hatóság 2009. július 15-i határozatában szereplő azon megállapításáról, miszerint a cseh vezetői engedély nem jogosította fel W. Hofmannt gépjárművek Németország területén történő vezetésére, továbbra is szükséges, hogy a Bíróság döntsön az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről.

28 Egyrészt ugyanis W. Hofmann képviselője ügyfele büntetőjogi marasztalására adott válaszként már a Verwaltungsgericht Augsburg ítéletének megváltoztatását, és ezen, 2009. július 15-i határozat jogellenességének megállapítását kérte. Ahhoz, hogy a kérdést előterjesztő bíróság dönteni tudjon arról a kérdésről, hogy a szóban forgó határozat jogellenes-e, az szükséges, hogy a Bíróság választ adjon az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre. Másfelől, a W. Hofmann által kezdeményezett eljárás csak egyike annak a számtalan eljárásnak, amelyek kimenetele a Bíróságnak az e kérdésre adott válaszától függ.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

29 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2006/126/EK irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését, hogy egy tagállam köteles megtagadni egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjával szemben előírt, új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését – noha a vezetői engedélyt kiállító tagállamban lévő szokásos tartózkodási hely követelménye teljesült –, ha a szóban forgó engedély jogosultjával szemben az első tagállam területén a korábbi vezetői engedély visszavonását rendelték el.

Előzetes észrevételek

30 Előzetesen azt kell meghatározni, hogy a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése és 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alkalmazható-e az alapügy tényállására.

31 W. Hofmann azt állítja, hogy a 2006/126 irányelv 16. cikkének (2) bekezdéséből, valamint a 2006/126 irányelv 16. cikkének (2) bekezdéséből és 13. cikkének (2) bekezdéséből – amelynek értelmében a 2013. január 19-ig megadott egyetlen járművezetési jogosultság sem szüntethető meg, illetve korlátozható ezen irányelv rendelkezései alapján – az következik, hogy a 11. cikk (4) bekezdése második albekezdése hatálybalépésének időpontja 2013. január 19-re lett kitűzve.

32 Ezzel szemben az Európai Bizottság és a német kormány azon a véleményen van, hogy a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése és 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alkalmazandó az alapügy tényállására. A Bizottság különösen azt hangsúlyozza, hogy ez az irányelv 2007. január 19-én lépett hatályba, és a jelen ügyben a meghatározó tényező egy cseh vezetői engedély 2009. január 19-én történt kiállítása. A német kormány azt állítja, hogy a szóban forgó irányelv 13. cikkének (2) bekezdésével nem ellentétes ugyanezen irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének alkalmazása a 2013. január 19-ét megelőzően kiállított vezetői engedélyek tekintetében. Ez mindenekelőtt azon tényből következik, hogy ez utóbbi rendelkezés a 2006/126 irányelv 18. cikke második bekezdésének megfelelően 2009. január 19-től alkalmazandó. Ezzel szemben ezen irányelv 13. cikke 16. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében csak 2013. január 19-től alkalmazandó. A Németországi Szövetségi Köztársaság sem ültette át korábban a szóban forgó irányelv 13. cikkének (2) bekezdését.

33 E tekintetben meg kell állapítani, hogy bár a 91/439 irányelv csak 2013. január 19-től veszti hatályát, a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése és 11. cikkének (4) bekezdése annak 18. cikke második bekezdésének megfelelően azonban 2009. január 19-től alkalmazandó (lásd a C-467/10. sz. Akyüz-ügyben 2012. március 1-jén hozott ítélet 31. pontját).

34 Márpedig, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az derül ki, hogy W. Hofmann 2009. január 19-én megszerzett cseh vezetői engedélyét a német rendőrség 2009. március 25-én vonta be, és az érintett személyt a vezetői engedély kiállítására hatáskörrel rendelkező hatóság 2009. április 20-i levelében értesítette arról, hogy az említett vezetői engedély nem jogosítja fel gépjárművek Németország területén történő vezetésére. E hatóság ezt követően 2009. július 15-i határozatában elrendelte, hogy ezen okiratba jegyezzék be a német területen való érvénytelenségére utaló megjegyzést.

35 Ebből következik, hogy a 2006/16 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése és 11. cikkének (4) bekezdése időbeli hatálya okán alkalmazandó az alapügy tényállására.

36 W. Hofmann azon érvelése, miszerint – lényegében – a 2006/126 irányelv 13. cikkének (2) bekezdése akadályát képezi ezen irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének alkalmazásának, nem cáfolja ezen következtetést.

37 A 2006/126 irányelv 18. cikkének második bekezdésében hivatkozott rendelkezéseken kívül – amely rendelkezéseknek ezen irányelv 11. cikkének (4) bekezdése is részét alkotja – ugyanis az ezen irányelv többi rendelkezése, többek között 13. cikke ezen irányelv 17. cikkének első bekezdése értelmében csak 2013. január 19-től alkalmazandó.

38 Továbbá, amint arra a német kormány is hivatkozik, hogy ha a 2006/126 irányelv 13. cikkének (2) bekezdését úgy kellene értelmezni, hogy, általánosságban a 2013. január 19. előtt kiállított vezetői engedélyhez fűződő jogosultság nem szüntethető meg, illetve nem korlátozható, nem lehetne többé alkalmazni ezen irányelv 11. cikkének (4) bekezdését, amelynek tekintetében ezen irányelv 18. cikkének második bekezdése ugyanakkor kifejezetten a 2009. január 19-től kezdődő alkalmazást írja elő.

39 Mindenesetre, amint azt a német kormány megjegyzi, a 13. cikknek a 2006/126 irányelvben történő elhelyezése bizonyítja, hogy e 13. cikk (2) bekezdése csak az adott járműkategóriák vezetéséhez megszerzett jogosultságokra vonatkozik, és nem a vezetői engedély korlátozására, felfüggesztésére vagy visszavonására vonatkozó intézkedésekre.

40 Amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 35. pontjában, a 2006/126 irányelv egységes közösségi vezetőiengedély-mintát vezet be, amely a tagállamokban létező különböző vezetői engedélyeket kívánja felváltani. Ezen irányelv 4. cikke rögzíti és meghatározza a vezetői engedélyek különböző kategóriáit, amelyekkel azon tagállamok mindegyikének, amelyek maguk határozták meg a saját vezetői engedély kategóriáit, egyenértékűségeket kell megállapítaniuk.

41 Ily módon a 2006/126 irányelvnek „A nem közösségi minta szerinti vezetői engedélyek közötti egyenértékűségek” címet viselő 13. cikke kizárólag az ezen irányelv végrehajtását megelőzően szerzett jogok és a vezetői engedélyek ebben meghatározott különböző kategóriái közötti egyenértékűség kérdését kívánja szabályozni.

42 Ezt az elemzést a 2006/126 irányelv előkészítő munkálatainak vizsgálata is alátámasztja, amelyekből – amint azt a főtanácsnok is kiemelte indítványának 37. pontjában – az következik, hogy az irányelv 13. cikkének (2) bekezdése az Európai Parlament kezdeményezésére került be a szövegbe, a Parlament pedig e kiegészítést azzal indokolta, hogy a régi vezetői engedélyek cseréje semmilyen körülmények között nem vezethet a különböző kategóriájú járművek vezetésére megszerzett jogok elvesztéséhez vagy korlátozásához.

A Bíróság válasza

43 Emlékeztetni kell arra, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése a tagállamok által kiállított vezetői engedélyek minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerését írja elő. E rendelkezés egyértelmű és pontos kötelezettséget ró a tagállamokra, amely nem biztosít mérlegelési mozgásteret a teljesítése érdekében hozott intézkedések terén (lásd többek között a C-321/07. sz. Schwarz-ügyben 2009. február 19-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-1113. o.] 75. pontját és a C-184/10. sz. Grasser-ügyben 2011. május 19-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-4057. o.] 19. pontját, valamint a fent hivatkozott Akyüz-ügyben hozott ítélet 40. pontját).

44 Amint azt a Bíróság már megállapította a fent hivatkozott Akyüz-ügyben hozott ítélet 40. pontjában, ugyanez vonatkozik a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésére is, amelynek a szövege megegyezik a 91/439 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének szövegével.

45 A Bíróság egyébiránt már többször is megállapította, hogy a kiállító tagállam feladata annak vizsgálata, hogy teljesülnek-e az uniós jogszabályok által, többek között a szokásos tartózkodási helyre és a vezetésre való alkalmasságra vonatkozóan a 91/439 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt minimumkövetelmények, és következésképpen igazolt-e a vezetői engedély kiadása (lásd a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 76. pontját és a Grasser-ügyben hozott ítélet 20. pontját).

46 Ezért, ha valamely tagállam hatóságai a 91/439 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének megfelelően állítottak ki egy vezetői engedélyt, a többi tagállamnak nincs joga azt vizsgálni, hogy az engedély megadása az ezen irányelv által előírt követelményeknek megfelelően történt-e. Azt ugyanis, hogy valaki valamely tagállam által kiállított vezetői engedéllyel rendelkezik, annak bizonyítékaként kell tekinteni, hogy ennek az engedélynek a jogosultja az engedély kiállítása napján megfelelt az említett követelményeknek (lásd többek között a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 77. pontját és a Grasser-ügyben hozott ítélet 21. pontját).

47 E megfontolások tökéletesen átültethetők a 2006/126 irányelv által bevezetett rendszerre, amelyben a tagállamokban kiállított vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elve újból megerősítésre került a 91/43 irányelvben szereplővel azonos megfogalmazásban, amint az a jelen ítélet 44. pontjából is következik.

48 A 91/439 irányelvet illetően a Bíróság mindenesetre megállapította, hogy 1. cikkének (2) bekezdésével, 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjával, valamint 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével nem ellentétes az, ha valamely fogadó tagállam megtagadja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedélynek a saját területén való elismerését, amennyiben nem a fogadó tagállamtól származó információk alapján, hanem maga a vezetői engedély tanúsága szerint vagy a kiállító tagállamtól származó vitathatatlan információk alapján megállapítást nyer, hogy a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó, az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő feltételt megsértették (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Wiedemann és Funk egyesített ügyekben hozott ítélet 72. pontját és a Grasser-ügyben hozott ítélet 33. pontját). Azt is hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság már kimondta, azon

körülménynek, hogy az említett engedély jogosultjával szemben a fogadó tagállam semmilyen, az említett irányelv 8. cikkének (2) bekezdése értelmében vett intézkedést nem alkalmazott, e tekintetben nincs jelentősége (lásd a fent hivatkozott Grasser-ügyben hozott ítélet 33. pontját).

49 Másfelől a Bíróság megállapította, hogy nem ellentétes a 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdésével és 8. cikke (4) bekezdésével, ha valamely tagállam olyan személytől, akinek vezetői engedélyét új engedély kérelmezésére vonatkozó meghatározott tartamú tilalmi időszak előírásával visszavonták, megtagadja egy másik tagállam által ezen tilalmi időszak alatt kiállított új vezetői engedély elismerését (lásd a fent hivatkozott Wiedemann és Funk egyesített ügyekben hozott ítélet 65. pontját, a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 83. pontját és a C-225/07. sz. Möginger-ügyben hozott végzés 38. pontját).

50 A Bíróság e tekintetben úgy ítélte meg, hogy ezzel szemben, az említett 8. cikk (4) bekezdése alapján a tagállamok egy másik tagállam által esetlegesen később, a tilalmi idő letelte után kiállított bármely vezetői engedély érvényességének elismerését nem tagadhatják meg határozatlan időre olyan személlyel szemben, akinek e tagállam által kiállított vezetői engedélyét visszavonták vagy érvénytelenítették (lásd e tekintetben a C-476/01. sz. Kapper-ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5205. o.] 76. pontját, a fent hivatkozott Wiedemann és Funk egyesített ügyekben hozott ítélet 63. pontját, a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 85. pontját, valamint a C-227/05. sz. Halbritter-ügyben 2006. április 6-án hozott végzés 28. pontját).

51 Így, ha egy személytől valamely tagállam területén visszavonták a vezetői engedélyt, az említett 8. cikk (4) bekezdése e tagállam számára főszabály szerint nem teszi lehetővé, hogy megtagadja saját területén ugyanazon személlyel szemben egy másik tagállamban az új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszak leteltét követően kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 76. pontját, a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 86. pontját, valamint a fent hivatkozott Halbritter-ügyben hozott végzés 27. pontját és a Möginger-ügyben hozott végzés 44. pontját).

52 A 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének és a 2006/126 irányelv ennek megfelelő rendelkezésének, nevezetesen 11. cikke (4) bekezdésének megfogalmazása közötti különbség tekintetében azt kell meghatározni, hogy e két rendelkezést eltérő módon kell-e már értelmezni, oly módon, hogy a jelen ítélet 48–51. pontjában hivatkozott, a Bíróság ítélkezési gyakorlata által a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdése alkalmazásának vonatkozásában meghatározott feltételeket nem lehet a W. Hofmannéhoz hasonló, a 2006/126 irányelv által szabályozott helyzetre alkalmazni.

53 Míg ugyanis a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének első albekezdése azt írja elő, hogy egy tagállam megtagadhatja a vezetői engedély kiállítását olyan kérelmező részére, akivel szemben a vezetés jogának korlátozására, felfüggesztésére, valamint visszavonására vagy megszüntetésére vonatkozó intézkedést alkalmaztak egy másik tagállamban, a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.” Ily módon, míg ez utóbbi rendelkezés megfogalmazása arra kötelezi a tagállamot, hogy megtagadja az ilyen vezetői engedély elismerését, a 91/439 irányelv 8. cikkének (4) bekezdése mérlegelési mozgásteret biztosít számára e tekintetben.

54 E vonatkozásban W. Hofmann azt állítja, hogy az alkalmazott kifejezések azonosságából könnyen levezethető, hogy a 2006/106 irányelv 11. cikkének (4) bekezdése a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elve alóli ugyanazon kivételeket tartalmazza, amelyek már a 91/439 irányelvnek a Bíróság által értelmezett 8. cikke (4) bekezdésének alkalmazása során fennálltak. Mivel a vezetői engedélyek kölcsönös elismerése elvének a 91/439 irányelv 1. cikke (2) bekezdésében, illetve a 2006/126 irányelv 2. cikke (1) bekezdésében szereplő megfogalmazása változatlan maradt, semmi nem indokolja, hogy az ezen elvre vonatkozó ítélkezési gyakorlat változzon. Az a tény, hogy a

tagállamoknak a más tagállamban kiállított vezetői engedélyek elismerésére vonatkozó mérlegelési mozgástere korlátozott, nincs hatással a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése alkalmazásának feltételeire.

55 Hasonlóképpen, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy bár az új rendelkezések nem hagyják meg a tagállamok teljes mérlegelési mozgásterét a vezetői engedélyek elismerésének megtagadása tekintetében, hanem arra kötelezik ezeket, hogy érvényesítsék a megtagadást, amennyiben fennállnak ennek feltételei, azon feltételek, amelyek mellett az engedély elismerését a korábbi rendelkezések értelmében meg lehetett tagadni, illetve már meg kell tagadni, nem változtak. Ezen intézmény szerint a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének megfogalmazásából nem vezethető le a Bíróságnak a 91/439 irányelvben szereplő feltételekre vonatkozó ítélkezési gyakorlatának okafogyottsága. Mivel a 2006/126 irányelv előkészítő munkálatainak összessége a vezetői engedélyek kiállítása megtagadásának, illetve elismerése megtagadásának újonnan bevezetett kötelezettségére helyezte a hangsúlyt, egyáltalán nem állapítható meg a valamely engedély kiállítását vagy elismerését megtagadó intézkedést alátámasztó feltételek módosítása.

56 Ha ez nem így lenne, az uniós polgárok csak abban a tagállamban juthatnának vezetői engedélyhez, amelyben ezt korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták, e korlátozás időbeli korlátozása nélkül.

57 A Freistaat Bayern ezzel szemben azt állítja, hogy a szóban forgó feltételeket a Bíróságnak a 91/439 irányelven alapuló ítélkezési gyakorlata állapította meg, és ez az ítélkezési gyakorlat csak a 2009. január 19. előtt kiállított vezetői engedélyek tekintetében érvényes.

58 Továbbá, a 91/439 irányelv 8. cikkének (4) bekezdésétől eltérően, a 2006/126 irányelv (11) cikke (4) bekezdésének első albekezdése arra kötelezi a tagállamokat – bármiféle mérlegelési mozgástér biztosítása nélkül – hogy megtagadják a vezetői engedély kiállítását azon érintett személlyel szemben, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

59 A Freistaat Bayern ebből arra a következtetésre jut, hogy a Bíróságnak a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata nem ültethető át a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének első és második albekezdésére. Véleménye szerint ezen irányelv értelmében, ha valamely tagállam megtagadja egy érintett személy más tagállamban kiállított vezetői engedélyének elismerését, amennyiben ezen engedélyt területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták, az említett tagállam az uniós joggal ellentétes aktus elismerését tagadja meg. A 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése első albekezdésének értelmében e másik tagállam nem jogosítható fel ilyen kiállításra. Ezen irányelv 11. cikkének (4) bekezdése tehát ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdéséhez viszonyítva *lex specialisnak* minősül, és arra kötelezi a tagállamokat, hogy megtagadják azon vezetői engedélyek elismerését, amelyeket nem az uniós jognak megfelelően állítottak ki.

60 A 2006/126 irányelv előkészítő munkálatai alátámasztják ezen elemzést. Ezen irányelv 11. cikke (4) bekezdése első és második albekezdésének megfogalmazása az Európai Parlament Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottsága által javasolt módosításból ered, amelynek célja nyilvánvalóan a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítéletre való reakció, és az ezen ítéletre a jogalkotás útján adandó válasz volt.

61 A német kormány hangsúlyozza, hogy megfogalmazása szerint a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése nem a vezetői engedélyt kiállító tagállam területén lévő szokásos tartózkodási hely feltételének esetleges megsértésére, sem pedig egy új engedély megszerzésére vonatkozó esetleges tilalmi időszak elteltére vonatkozik. Jóllehet e rendelkezés francia nyelvű változata („à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait"), illetve angol nyelvű változata („to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory") a jelen időt használja, e rendelkezés megfogalmazása teljes mértékben lehetővé teszi, hogy ezt egy olyan személyre

alkalmazzák, akinek vezetői engedélyét a német jog értelmében vonták be, és akivel szemben az új engedély megszerzése átmeneti tilalmának időszaka a végéhez ért. Amennyiben a német vezetői engedélyt még e személy nem kapta vissza, e személy engedélye továbbra is „visszavonás” alatt áll.

62 A 2006/126 irányelv (11) cikke (4) bekezdésének második albekezdésében kifejezetten elő nem írt alkalmazási feltételek hozzáadása a német kormány szerint nem igazolható e rendelkezés „megszorító értelmezésével”. Valamely rendelkezés nem alkothatja tárgyát egy ilyen értelmezésnek pusztán azon okból, hogy e rendelkezés kivételnek minősül, a jelen ügyben a vezetői engedélyeknek a szóban forgó irányelv 2. cikke (1) bekezdésében rögzített kölcsönös elismerése alóli kivételnek.

63 A német kormány azt állítja továbbá, hogy a tagállamokra háruló azon kötelezettség, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdésében előírt esetekben megtagadják a vezetői engedély érvényességének elismerését, lehetővé teszi a közúti közlekedés biztonságának biztosítását, és következésképpen, az élethez, a személyi sérthetetlenséghez, valamint a tulajdonhoz való, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2., 3., illetve 17. cikkében rögzített jog védelmét, amely jogok ugyanolyan jogi kötőerővel bírnak, mint az alapvető szabadságok, amelyekhez a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében rögzített elve is hozzájárul.

64 A német kormány továbbá úgy ítéli meg, hogy ezen irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének keletkezése nyilvánvalóvá teszi, hogy a jogalkotók újra elsőbbséget kívántak biztosítani a „vezetőiengedély-turizmus” elleni küzdelem, és ily módon a közúti közlekedés biztonságának erősítésére irányuló erőfeszítéseknek, a szabad mozgás által alátámasztott kölcsönös elismerés elvéhez viszonyítva, amely addig előtérben volt a Bíróság ítélkezési gyakorlatában. A szóban forgó irányelv elfogadásában részt vevő szervek azon feltételezett akarata, hogy ezen irányelv 11. cikke (4) bekezdésének alkalmazását a vezetői engedélyt kiállító tagállam területén való szokásos tartózkodási hely követelményének megsértéséhez, illetve az új engedély megszerzése tilalmi időszaka le nem jártához kössék, ezzel szemben sehol nem jelent meg.

65 E tekintetben meg kell azonban állapítani, hogy a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének és a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének megfogalmazása közötti eltérés nem olyan jellegű, hogy vitathatóvá tenné az olyan feltételeket, amelyeket a Bíróság ítélkezési gyakorlata állapított meg, amely feltételek fennállása esetén a vezetői engedély elismerése a 91/439 irányelv rendelkezéseinek értelmében meg volt tagadható, és most már a 2006/126 irányelv rendelkezése értelmében kell megtagadhatónak lennie.

66 Ugyanis, azonkívül, hogy az, ami korábban csak az elismerés megtagadásának puszta lehetősége volt, kötelezettséggé alakult át, és hogy megállapításra került egyfelől a korlátozás, a felfüggesztés és a visszavonás, másfelől pedig az érvénytelenítés közötti eltérés, a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének megfogalmazása lényegében nem módosult a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdése első albekezdésének megfogalmazásához viszonyítva.

67 Bár a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének egyes nyelvi változatai, különösen a német nyelvű változat („einer Person [...], deren Führerschein [...] eingeschränkt, ausgesetzt oder entzogen *worden ist*”) oly módon kerültek megfogalmazásra, hogy nem zárják ki, hogy az e rendelkezésben említett intézkedések joghatásai megvalósultak, a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének más nyelvi változatai, mint például a francia és angol nyelvű változat („à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait” és „to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory”) kifejezik azt az elképzelést, miszerint a szóban forgó intézkedéseknek folyamatban kell lenniük abban az időpontban, amelyben egy vezetői engedélyt kiállítanak egy olyan személy számára, akinek engedélye valamely tagállam területén ezen intézkedések egyikének tárgyát alkotta, ahhoz, hogy az említett tagállam köteles legyen ezen engedély elismerését megtagadni.

68 Márpedig, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, egyrészt, egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve e tekintetben nem élvezhet elsőbbséget más nyelvi változatokkal szemben (lásd a C-187/07. sz. Endendijk-ügyben 2008. április 3-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-2115. o.] 23. pontját, a C-239/07. sz., Sabatauskas és társai ügyben 2008. október 9-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-7523. o.] 38. pontját, valamint a C-230/09. és C-231/09. sz., Kurt und Thomas Etling és társai egyesített ügyekben 2011. május 5-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-3097. o.] 60. pontját). Másrészt valamely uniós jogi jogszabály eltérő nyelvi változatait egységesen kell értelmezni; és ezért – amennyiben a változatok eltérnek egymástól – az érintett rendelkezést azon szabályozás általános rendszerének és céljának figyelembevételével kell értelmezni, amelynek e rendelkezés részét képezi (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Endendijk-ügyben hozott ítélet 24. pontját, a C-340/08. sz., M és társai ügyben 2010. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-3913. o.] 44. pontját, valamint a fent hivatkozott Kurt und Thomas Etling és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 60. pontját).

69 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdése első albekezdésének német nyelvű változata múlt időt használ („einer Person [...], auf die [...] eine der in Absatz 2 genannten Maßnahmen angewendet *wurde*"), e körülmény azonban nem akadályozta meg a Bíróságot, hogy megállapítsa, hogy valamely tagállam nem hivatkozhat e rendelkezésre a célból, hogy véglegesen megtagadja egy másik tagállam által a későbbiekben kiállítható valamennyi engedély érvényességének elismerését egy olyan személy tekintetében, akivel szemben az első tagállam területén visszavonó intézkedést alkalmaztak.

70 Jóllehet a 2006/126 irányelv előkészítő munkálataiból az következik, hogy az uniós jogalkotó erősíteni kívánta a „vezetőiengedély-turizmussal" szembeni küzdelmet azzal, hogy egy más tagállam által kiállított vezetői engedély elismerése megtagadásának lehetőségét kötelezettséggé alakította át a célból, hogy biztosítsa a korlátozó, felfüggesztő vagy visszavonó intézkedések kölcsönös elismerését, ezen előkészítő munkákból ugyanakkor nem következik, hogy azok a feltételek, amelyek fennállása esetén valamely tagállam jogosult, illetve ezen irányelvet illetően köteles megtagadni egy más tagállam által kiállított vezetői engedély elismerését, és amely feltételeket a Bíróság ítélkezési gyakorlata állapított meg, visszavonták.

71 Továbbá, a Bíróság már több alkalommal emlékeztetett arra, hogy a 91/439 irányelv 8. cikkének (4) bekezdésében előírt kivétel a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elve alóli kivételt jelent, és ezért szigorúan értelmezendő (lásd többek között a C-1/07. sz. Weber-ügyben 2008. november 20-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-8571. o.] 29. pontját, a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 84. pontját, valamint a C-334/09. sz. Scheffler-ügyben 2010. december 2-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-12379. o.] 63. pontját). Márpedig, e megállapítás a jelenleg a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdésében előírt kötelezettséget illetően is érvényes marad. E kötelezettség ugyanis szintén a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elve alóli kivételnek minősül, amit az említett irányelv 2. cikkének (1) bekezdése is megerősít.

72 Meg kell továbbá állapítani, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének első és második albekezdése megkülönbözteti egy olyan személy vezetői engedélye kiállításának és elismerésének tényállását, akinek vezetői engedélyét korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták valamely más tagállamban. E megkülönböztetésen kívül ezen első és második albekezdés hasonlóan került megfogalmazásra. Következésképpen, ha a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés előírja azt a kötelezettséget, hogy a tagállam tagadja meg a más tagállamban kiállított valamennyi vezetői engedély elismerését egy olyan személlyel szemben, akinek vezetői engedélyét az első tagállamban korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták, hasonló értelmezést kell elfogadni a 11. cikk (4) bekezdésének első albekezdése tekintetében, amely előírja a vezetői engedély kiállításának az ilyen személlyel szemben történő megtagadásának kötelezettségét.

73 E tekintetben a 2006/126 irányelv előkészületi munkáiból az tűnik ki, hogy az uniós jogalkotó akarata a vezetői engedélyek egységessége elvének erősítésére és annak elkerülésére irányult, hogy valamely személy, akinek vezetői engedélyét valamely tagállamban korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták, egy más tagállamban szerezhessen vezetői engedélyt, illetve elismertesse egy ilyen vezetői engedély érvényességét (lásd ebben az értelemben a Bizottság által beterjesztett, a vezetői engedélyről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó 2003. október 21-i COM(2003) 621 végleges javaslat [átdolgozás] 6. o.).

74 Ebből egyébiránt nem az következik, hogy az a személy, akinek vezetői engedélyét korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták, soha többé nem szerezhet új vezetői engedélyt valamely másik tagállamban, még az új vezetői engedély megszerzése átmeneti tilalmi időszakának lejárta után sem, amelyet adott esetben egy ilyen intézkedés írt elő az első tagállamban.

75 Márpedig, a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a Freistaat Bayern és a német kormány által felvázolt értelmezése oda vezetne, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének értelmében az új vezetői engedély valamely tagállam általi kiállításának állandó, időben nem korlátozott tilalma kerülne előírásra valamely olyan személlyel szemben, akinek vezetői engedélyét korábban valamely más tagállamban korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

76 E körülményekre figyelemmel emlékeztetni kell arra, hogy a 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint a 2006/126 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében a vezetői engedélyt kizárólag az a tagállam állíthatja ki, amelynek területén a kérelmező szokásos tartózkodási helye található. Ily módon annak a személynek, akinek a vezetői engedélyét visszavonták valamely tagállamban, majd ezt követően tartózkodási helyét egy más tagállamba helyezte át, a 91/439 irányelvvel és a 2006/126 irányelvvel összhangban új vezetői engedélyét az új tartózkodási helye szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kell kérelmeznie.

77 A 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdését úgy értelmezni, hogy egy ilyen személy soha nem szerezhet vezetői engedélyt az új tartózkodási helye szerinti tagállamban, még az új engedély kérelmezésének tilalmi időszaka lejártát követően sem, következésképpen akadályozná a tagállamok területén való szabad mozgás jogát, amelyet az EUMSZ 21. cikke biztosít az uniós polgároknak, amely jog gyakorlásának megkönnyítésére irányul a 2006/126 irányelv.

78 Továbbá, amint azt a Bíróság már megállapította a 91/439 irányelvet illetően, annak elismerése, hogy valamely tagállamnak nemzeti rendelkezései alapján jogában áll határozatlan időre megtagadni egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, kifejezett tagadása volna a vezetői engedélyek kölcsönös elismerése elvének, amely a 91/439 irányelv által létrehozott rendszer alapvető elemét jelenti (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 77. pontját és a fent hivatkozott Kremer-ügyben hozott végzés 28. pontját).

79 Meg kell azonban jegyezni, hogy a Freistaat Bayern és a német kormány a tárgyaláson lényegében azzal érvelt, hogy ahhoz, hogy valamely olyan személy, akinek a vezetői engedélyét valamely tagállamban visszavonták, más tagállamban vezetői engedélyt szerezhessen a 2006/126 irányelvnek megfelelően, és ezen új vezetői engedélyét más tagállamok is elismerjék, az szükséges, hogy az engedélyt kiállító tagállam együttműködjön a visszavonást elrendelő tagállammal. A német kormány szerint az engedélyt kiállító tagállamot e másik tagállamnak tájékoztatnia kell a visszavonás okairól, és ellenőriznie kell, hogy ezek fennállnak-e még.

80 Ezt az érvelést azonban nem lehet elfogadni.

81 Nem vitatott, hogy a jelenleg a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének első albekezdésében előírt kötelezettségből az következik, hogy a tagállamoknak együtt kell működniük a célból, hogy ellenőrizzék egyfelől, hogy a vezetői engedélyt kérelmező rendelkezik-e valamely más tagállamban kiállított

engedéllyel, amennyiben, amint azt ezen irányelv 7. cikke (5) bekezdésének c) pontja előírja, e tekintetben alapos a gyanú, és másfelől azt, hogy az említett kérelmezőre, vezetői engedélyének más tagállamban történt visszavonása esetén, nem vonatkozik-e az új engedély kérelmezésének tilalmi időszaka. A szóban forgó irányelv 15. cikke egyébiránt megerősíti a tagállamok közötti kölcsönös segítségnyújtás és információcsere szükségességét.

82 Mindenesetre, mint a vezetői engedélynek a kérelmező tartózkodási helye szerinti tagállam általi kiállításának feltételeként azon feltétlen kötelezettségnek az illetékes hatóságokkal szembeni előírása, hogy szisztematikusan tájékozódjanak és ellenőrizzék, hogy a korábban a vezetői engedély visszavonásához vezető indokok fennállnak-e még, egy olyan összetett rendszer létrehozását követelné meg, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a vezetői engedély kérelmezőjétől, akár sokkal korábban, egyetlen tagállamban sem vonták vissza vezetői engedélyét. Mindenesetre ilyen rendszert a 2006/126 irányelv nem ír kifejezetten elő. A vezetői engedélyek európai uniós hálózata olyan jellegű, hogy megkönnyíti egy ilyen rendszer létrehozását, e hálózat azonban még nem működik, és nem minősülhet e tekintetben hasznos eszköznek az azon visszavonó intézkedéseket illetően, amelyeket a távoli múltban valamely tagállamban fogadtak el.

83 Továbbá, az a személy, aki vezetői engedély iránti kérelmet nyújt be valamely tagállamban, korábban, egy más tagállamban, már alanya lehetett a vezetői engedélyét különböző, különösen az alapügyben szóban forgó okokból, vagy a közlekedési szabályok akár kisebb mértékű megsértése miatt visszavonó intézkedésnek. Márpedig annak ellenőrzése, hogy ezen visszavonási okok közül egyesek már elenyésztek-e, nehezen végrehajthatónak mutatkozhat, mivel a 2006/126 irányelv e tekintetben semmiféle iránymutatást nem ad.

84 Ezen összefüggésben arra is emlékeztetni kell, hogy a Bíróság a 91/439 irányelvet illetően megállapította, hogy az a fogadó tagállam, amely a vezetői engedély kiadására többek között a korábbi engedély bevonása után szigorúbb nemzeti követelményeket ír elő, nem tagadhatja meg a később egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély elismerését kizárólag amiatt, hogy ennek az új engedélynek a jogosultja azt olyan nemzeti szabályozás alapján kapta, amely e fogadó tagállam által előírtaktól eltérő követelményeket ír elő (lásd a fent hivatkozott Wiedemann és Funk egyesített ügyekben hozott ítélet 54. pontját). Ezen értelmezés érvényes a 2006/126 irányelvet illetően is, amely a 91/439 irányelvhez hasonlóan a vezetői engedélyek kiállításának feltételeire vonatkozó nemzeti rendelkezések minimális harmonizációját írja elő (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Akyüz-ügyben hozott ítélet 53. pontját), és amely irányelv alapvető eleme – amint az a jelen ítélet 78. pontjában is megállapításra került – továbbra is a tagállamok által kiállított vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elve marad.

85 Egyébiránt, az a következtetést, miszerint a Bíróság ítélkezési gyakorlata által a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alkalmazása tekintetében megállapított, a jelen ítélet 48–51. pontjában hivatkozott feltételek alkalmazhatók a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését illetően is, megerősíti a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése harmadik albekezdésének megfelelően a vezetői engedélyek érvénytelenítésének különös rendszere is.

86 Ez utóbbi rendelkezés ugyanis a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének második albekezdéséhez hasonlóan előírja, hogy valamely tagállam megtagadhatja a vezetői engedély kiállítását olyan kérelmező részére, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban érvénytelenítették. Ennek megfelelően a tagállam tehát nem köteles végrehajtani e megtagadást.

87 Márpedig, sem a 2006/126 irányelv rendelkezései, sem pedig ezen irányelv előkészítő munkálatai nem utalnak arra, hogy valamely vezetői engedély érvénytelenítése – amint azt a Freistaat Bayern, a német kormány és a Bizottság állította a tárgyaláson – kizárólag a vezetői engedély kiállítására vonatkozó formai elemekre irányul. Nem zárható ki továbbá, hogy egyes tagállamokban a vezetői engedély

érvénytelenítése a vezetési alkalmasságra vonatkozó intézkedésnek minősülhet, amely szigorúbb, mint a visszavonás vagy a felfüggesztés, mivel elsősorban az alkoholos befolyásoltság alatt történő járművezetést szankcionálhatja, amiről az alapügyben is szó van.

88 Paradox lenne tehát úgy értelmezni a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését, hogy egy vezetői engedély valamely tagállam általi korlátozása, felfüggesztése vagy visszavonása esetén a szóban forgó irányelv 11. cikke (4) bekezdése első albekezdésének értelmében az engedély jogosultja nem szerezhet többé vezetői engedélyt valamely más tagállamban, míg ez a lehetőség továbbra is fennáll az engedély érvénytelenítése esetén.

89 A jelen ügyben a fenti megfontolásokból az következik, hogy mivel a W. Hofmann számára a cseh hatóságok által 2009. január 19-én kiállított vezetői engedély kiállítására – amint az a jelen ítélet 19. és 20. pontjából következik – az új vezetési engedély kérelmezése azon tilalmi időszakának lejárta után került sor, amelyet az érintett személlyel szemben Németországban hozott, az engedélyt visszavonó intézkedés írt elő, a német hatóságok nem jogosultak az ily módon kiállított engedély érvényességének elismerését megtagadni.

90 A kérdést előterjesztő bíróság feladata ugyanakkor, hogy a jelen ítélet 48. pontjában említett információk alapján, valamint az előtte folyamatban lévő ügy valamennyi körülményére figyelemmel megvizsgálja (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Akyüz-ügyben hozott ítélet 75. pontját), hogy W. Hofmann szokásos tartózkodási helye a Cseh Köztársaságban volt-e vezetői engedélye kiállításának időpontjában. Ha ez nem így volt, a német hatóságok jogosultak ezen engedély elismerését megtagadni. E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az tűnik ki, hogy e határozat azon a feltételezésen alapul, hogy teljesült az a feltétel, miszerint a szokásos tartózkodási helynek a vezetői engedélyt kiállító tagállam területén kell lennie.

91 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/126/EK irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy ezzel ellentétes az, hogy egy tagállam – noha a vezetői engedélyt kiállító tagállamban lévő szokásos tartózkodási hely követelménye teljesült – megtagadja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjával szemben előírt, új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül e másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, ha a szóban forgó engedély jogosultjával szemben az első tagállam területén a korábbi vezetői engedély visszavonását rendelték el.

A költségekről

92 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK irányelv (átdolgozott szöveg) 2. cikkének (1) bekezdését és 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy ezzel ellentétes az, hogy egy tagállam – noha a vezetői engedélyt kiállító tagállamban lévő szokásos tartózkodási hely követelménye teljesült – megtagadja az egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjával szemben előírt, új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül e másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, ha a szóban forgó engedély jogosultjával szemben az első tagállam területén a korábbi vezetői engedély visszavonását rendelték el.

Aláírások